

عنوان مقاله:

رعایت عدالت در مدیریت سرمایه انسانی، رمز بقاء و توسعه پایدار

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی تازه های روانشناسی تکاملی و تربیتی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

متین محمدی - کارشناسی ارشد مدیریت آموزشی

خلاصه مقاله:

یک جامعه دارای انواع مختلفی از سرمایه است که می توان هر یک از بخشهای سرمایه را در ارتباط با شاخص پایداری مطرح نمود. که در این میان؛ مهارتها، تواناییها و ... بخشی از سرمایه انسانی و اجتماعی هستند. بنابراین با توجه به اینکه نیروی انسانی یکی از اساسیترین عوامل موثر در توسعه پایدار هر جامعه ای است، تجهیز نیروی انسانی به مهارتها و تخصصهای روز افزون شغلی و حرفهای به لحاظ ضرورت اساسی جهت پیشرفت، یکی از مهمترین راه های رسیدن به اهداف توسعه مورد نظر است. لیکن بهسازی نیروی انسانی تنها یکی از چهار حوزه (جذب، بهسازی، نگهداری و به کارگیری) فرایند سیستم مدیریت منابع انسانی است که چنانچه در سازمانها جذب به طور صحیح صورت نگیرد هزینه های بهسازی نیروی انسانی بسیار بالا خواهد بود و از آنجا که مدیریت سرمایه انسانی در دو سطح: کلان (کشوری و لشگری) و خرد (سازمان) مطرح است و این دو سطح از یکدیگر جدا نیستند بنابراین اگر مدیریت منابع انسانی در سطح کلان به عنوان یک ارزش تلقی نشود و پدیده مهاجرت (فرار مغزها) سرمایه انسانی در سطح کلان جدی گرفته نشود به تبع آن ارزش نیروی انسانی در سازمان کاهش خواهد یافت و این در حالی است که نیروی انسانی در سازمان مثل دارایی قلمداد میشود و با توجه به اینکه توسعه پایدار متضمن کاهش فاصله طبقاتی، تقویت عزم ملی و بهره مندی از نیروی انسانی سالم و امیدوار است، بنابراین رعایت عدالت در مدیریت سرمایه انسانی باعث تحقق الزامات توسعه پایدار (کاهش فاصله طبقاتی، تقویت عزم ملی و بهره وری بهینه از نیروی انسانی) گشته و در نتیجه بقاء سازمان و پایداری جریان توسعه را در پی خواهد داشت.

کلمات کلیدی:

عدالت، مدیریت سرمایه انسانی، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1600733>

